

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม กทม.

เมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๑

หลวงตานักสู้

การเทศน์ไม่ค่อยสะดวกเท่าไร เหนื่อย พูดสะเปะสะปะไปอย่างนั้น ผู้เคยฟังแล้วก็ว่าเทศน์บ่ดี ถ้าผู้ไม่เคยฟังเขาก็ว่าดี ผู้ที่เคยฟังแล้วก็รู้ว่าวันนี้ธรรมะอ่อนรสอ่อนชาติ สำนวนโวหารอ่อน เพราะร่างกายเครื่องใช้เนิ่นอ่อน มันเอาออกใช้ไม่สะดวก ชลุกชลัก ๆ มันเหนื่อย ถ้าคนไม่เคยฟังเขาก็ว่าดี แต่เราผู้ที่เคยเทศน์มาแล้วรู้ทันที รู้ตั้งแต่ก่อนเทศน์นะไม่ใช่ธรรมดา คือมันจะรู้เจ้าของตั้งแต่ก่อนเทศน์ จะเทศน์ไปขนาดไหน ๆ มันรู้ไว้หมดแล้ว คือเอาชั้นนี้ออกกางนะ กำลังของชั้นนี้จะออกได้มากน้อยเพียงไร จะเอานี้ออกกาง ส่วนจิตไม่ได้บอกแหละ ถ้ามีเครื่องมือให้ใช้ได้แล้วจิตนี้พุ่งทันทีเลย อันนี้เครื่องมือไม่ดีมันก็ต้องชลุกชลัก ๆ

(ลูกศิษย์กราบเรียนเรื่องคนมาบริจาคทองคำ) เขาถอดสร้อยถวายมีหลายคนครับ

เขามาถอดต่อหน้าเราก็มีเยอะนะ

เป็นเพราะบารมีหลวงพ่อเจ้าคะ

ว่าบารมีก็ถูกนะ เพราะเราเปิดอกตลอดเวลาในการเสียสละด้วยความเมตตา คือมันเปิดโล่งอยู่ตลอดเวลาเลย อันนี้อันหนึ่ง เป็นอานิสงส์อันนี้ด้วย เพราะเราไม่เคยมีอะไรปิดบังลึกลับ ที่จะเก็บไว้อย่างนั้นอย่างนี้ไม่มี เปิดโล่ง มีแต่ว่ามีน้อยไปว่านั้นเถอะนะ อยากให้มากกว่านั้นกวาดทีเดียวเรียบบูธเลย เราเปิดตลอดเวลา อำนาจความเมตตา นี่จึงได้พูดให้พี่น้องทั้งหลายทราบ ธรรมคือความเมตตา กิเลสคือความตระหนี่ถี่เหนียว ต่อสู้กัน ถ้าไม่มีธรรมแล้ว ความตระหนี่ถี่เหนียว ความเห็นแก่ตัว ความโลภมากนั้นมันจะเอาไปกินหมดเลย แล้วเอาไปกินแล้วผู้ที่โลภมาก ๆ นั้นแทนที่จะมีความสุข หาความสุขไม่ได้ เพราะความโลภยิ่งทวีรุนแรง ความโลภนั้นแหละมันบีบหัวใจ

ไม่ใช่สมบัติเงินทองที่ได้มา มาบีบหัวใจเราให้เป็นทุกข์นะ ความโลภนี้ต่างหากที่มันบีบหัวใจให้อยากได้อันนั้นอยากได้อันนี้ ได้เท่าไรยิ่งอยาก ๆ เหมือนไฟได้เชื้อ เสริมเชื้อไฟเข้าไปมันก็ลุกลามขึ้นไปเรื่อย ๆ หาความสุขไม่ได้ คนตระหนี่คนโลภมาก นี่ละกองทุกข์ที่สุดคือคนตระหนี่มาก คนโลภมาก คนเห็นแก่ตัวมาก ความอยากมันมากมันบีบหัวใจ ได้มาเท่าไร ๆ ไม่มีความหมายเพราะตัวนี้มันบีบที่หัวใจ ดลบันดาลหรือดันออกไปให้อยากเรื่อย ๆ เรียกว่าที่ได้มาแล้วนั้นแหละคือเชื้อไฟ มันอยากได้อีก ที่นี้มันก็

ขึ้นเรื่อย ริงไม่มีหยุดยั้งเลย นี่ละเรื่องของกิเลสเป็นอย่างนี้ แล้วสร้างความเดือดร้อนให้ทั้งตัวเองและผู้อื่น คนตระหนี่ถี่เหนียวความตระหนี่ถี่เหนียว

ที่นี้เครื่องแก้กันก็คือธรรม ได้แก่เมตตาธรรม เมตตาธรรมนี้คือนักเสียสละ ความเสียสละนี้ออกมาจากเมตตา เมื่อมีความเมตตาที่อยากจะให้แล้ว มีเท่าไรก็หมด ๆ มันก็แก้กันกับความตระหนี่ถี่เหนียว ความตระหนี่ถี่เหนียวมีเท่าไรจะเอาหมด ๆ ความเมตตานี้มีเท่าไรให้หมดเลย นั่นมันแก้กันตรงนั้น นี่ละธรรมแก้กัน ถ้าไม่มีธรรมนี้ โอ้ย โลกนี้ไม่มี ความหมายเลย ความโลภ ความตระหนี่ถี่เหนียว ความเห็นแก่ตัวก๊นหมดเลย ไม่มีอะไรเหลือ ที่นี้ธรรมแย่งกันไว้ข้างนั้นเถอะนะ ทางโน้นเอาไปทางนี้แย่งกลับคืน จึงพอลบล้างกันไปได้

หลวงตาบ๊วเป็นนักสู้ก็พูดให้ฟังแล้ว สู้ยังงัยบ้าง เดี่ยวนี้ได้อ่านปุ้มหลังให้ฟังทุก ๆ แห่งนะ ให้เขาได้รู้เรื่องราวว่าการมาเป็นผู้ดำเนินเรามาเพราะเหตุผลกลไก่อะไร ให้เขาได้รู้ เขาจะเชื่อไม่เชื่อก็แล้วแต่เขา แต่เรื่องความจริงเป็นอย่างนี้ ก็เล่าตามเรื่องความจริงนี้ออกสนาม ไม่ใช่ออกสนามแบบหัวชนฝานะ เราไม่ได้บอกแบบนั้น เราออกด้วยความเป็นธรรมจริง ๆ ด้วยความเมตตาจริง ๆ ไม่มีอะไรทำเม็ดหินเม็ดทรายจะมาเกี่ยวข้องกับเรา ที่ควรจะแบ่งปันปันส่วนกับอะไรนี้เราไม่มีเลย มีแต่ความเมตตาล้วน ๆ

ได้มามากเท่าไร กองเท่าภูเขาหนักหมดเลยอย่าว่าแต่ธรรมดา กองเงินกองทองเท่าภูเขาหนักกวาดทีเดียวเรียบบูธเลย กวาดลงที่ลุ่มที่ดอนนะซิ ตรงไหนที่ลุ่มที่ดอนกวาดลง ๆ ไม่ถึง ๓ วันเรียบบูธ เอามาอีก โบกมือด้วยเข้าไป อ้าว จริง ๆ ความเมตตาอย่างนั้นนะ ความเมตตาที่สั่นฟ้าสั่นแผ่นดิน ของเล่นเมื่อไร ถึงได้ยอมพระพุทธรูปเจ้าว่า มหาการุณี โท นาโต หิตาย สัพพปาณินิ พระพุทธรูปเจ้าทรงมีพระเมตตากรุณามหาคุณ และทำประโยชน์แก่สัตว์โลกนี้มากมายกายกองหาประมาณไม่ได้ ไม่มีใครเสมอเหมือน นั้นแปลออกแล้วเป็นอย่างนั้น นั้นละอำนาจเมตตา ออกมาจากดวงพระทัยท่าน

คือดวงพระทัยนั้นเมื่อเวลาเป็นธรรมทั้งแห่งแล้ว เกี่ยวกับโลกนี้อ่อนน้อมไปหมดเลย เข้าทุกเม็ดหินเม็ดทราย แทรกหมดเลย สัตว์ตัวเล็กนี่ก็ไม่แตะ ถ้าจะเป็นความกระทบกระเทือนแก่ชีวิตของสัตว์นั้น ท่านถึงได้ห้าม แม้แต่อยู่ในครรภ์ก็ไม่ให้แตะ เด็ดโหม นั้นละความเมตตาเข้าถึงหมด ๆ ให้เสมอภาคกันหมดเลยไม่ให้ยิ่งหย่อนกว่ากัน ให้ความเสมอภาค แม้แต่สัตว์ตัวเล็ก ๆ อยู่ในนั้นก็ไม่ได้แตะ อำนาจความเมตตาเป็นขั้นที่ใจก็รู้อเอง

นี่แหละที่ว่าธรรมเป็นน้ำสะอาดที่ชะล้างโลกที่สกปรกด้วยกิเลส กิเลสมันตัวสกปรก สร้างแต่ความสกปรกความเดือดร้อน ผลแห่งความสกปรกคือความเดือดร้อนให้แก่โลก แล้วโลกเราก็มองไม่เห็นนี่ตาบอดหูหนวก เอาธรรมะมาชะมาล้างมันยังไม่

ยอมอยากให้อำนาจเหมือนลากหมูขึ้นมาจากที่นอนตามโคลนตามตมนั่นละ ลากหมูขึ้นมาจากตมจากโคลนขึ้นมาชะมาล้าง มันก็ โอ๊ย อ่ามาย่างของอย่างนี้ ยังโดดลงอีก โดดลงขี่ตมขี่โคลน มันไม่สนใจกับน้ำที่สะอาด หมูนะ ที่สกปรกมากเท่าไรมันยิ่งชอบ

ที่นี้จิตใจเราก็เหมือนกัน สกปรกเท่าไรยิ่งชอบ เอาธรรมเข้าไปชะล้าง มันยังเอานั่นมากัดเอานี้มาขวางไม่ให้ชะล้างนะ พอจะหมุนใส่ธรรมปั่นกิดขวางทันทีเลย แล้วที่นี้มันก็หาเรื่องอีกนะว่า การทำความดีคือทำบุญให้ทานนี้ทำยาก อะไรยาก ๆ ถ้าเป็นของดีแล้วยากทั้งนั้น เพราะกิเลสขวางทันที ๆ เราไม่เห็นจากของมันที่มันขวางนั้นซิ แล้วไปยกโทษให้ธรรมเสียหายว่าทำบุญให้ทาน การสร้างความดีนี้ยาก ๆ ตัวที่ยากคือใครกัน

กิเลสมันปิดอยู่นั้นไม่เห็น ธรรมะสอดเข้าไปเห็นเลย โอ๊ย ตัวนี้ตัวกิด นั้นละธรรมพระพุทธเจ้าไม่เห็นอกิเลสฆ่ากิเลสไม่ได้ ท่านเอาธรรมนี้มาสอนโลกมีแต่ธรรมเห็นอกิเลสทั้งนั้นจึงมาสอนโลกได้ ถ้าธรรมแบบเป็นเครื่องมือของกิเลสอย่างที่เรเรียนมาจำมานี้ เรียนมาเท่าไรก็ตามเถอะ เป็นเครื่องมือของกิเลสใช้อย่างคล่องตัวเลย ต่างกัน ถ้าธรรมออกจากใจล้วน ๆ เป็นธรรมอย่างแท้จริงแล้วเห็นหมด นั้นละธรรมท่านฆ่ากิเลสเป็นธรรมประเภทนั้นต่างหาก

อยากให้โลกได้เห็นของอัศจรรย์ จนพระพุทธเจ้าท้อพระทัย ภาษาของเราเรียกว่าพระพุทธเจ้าท้อใจ ภาษาตลาดของเราเรียกว่าพระพุทธเจ้าท้อใจที่จะสั่งสอนสัตว์โลก มันมีดมืดปิดตา ไม่สมควรแก่ธรรมประเภทที่อัศจรรย์เหนือโลกเหนือสงสารนี้เลย จึงได้พิจารณาทบทวนไปมาแล้ว มันปิดขนาดนี้แล้ว มันจะมีบ้างไหม มันปิดตันขนาดนี้จนหาทางออกไม่ได้ ไม่มีใครสนใจจะออก ติดอยู่ที่นี้ กิเลสมันปิดไว้หมดเลย พระพุทธเจ้าจึงทรงพิจารณาทบทวน ปิดตันขนาดนี้พอจะมีสัตว์ตัวไหนที่เสาะแสวงหาทางออกยังมีอยู่ไหม จึงเล็งญาณดู อ้อ มี ถึงจำนวนน้อยก็มี เอาละที่นี้ น้อยมากก็ตามได้แค่นี้ก็ยังดีกว่าไม่ได้ ที่นี้ก็ปลงใจที่จะสั่งสอนสัตว์โลก

เพราะฉะนั้นสัตว์โลกที่ไปตามพระพุทธเจ้า ถ้าเป็นแม่น้ำมหาสมุทรก็ได้เท่าหยิบเดียวเท่านั้นแหละ ได้เพียงเท่านี้ก็เอาดีกว่าไม่ได้ สัตว์โลกที่กิเลสบีบบังคับไว้เท่ากับน้ำมหาสมุทร สิ่งที่ตั้งออกมานั้นที่พ้นจากมหาสมุทรได้เพียงกำมือเท่านั้นก็เอา ๆ ถ้าไม่อย่างนั้นไม่ได้เลยมันจะเอากลิ่นหมด กลิ่นไม่พอ กิเลสกลิ่นสัตว์โลกนี้กลิ่นไม่พอ เพราะฉะนั้นจึงตั้งออก ๆ เห็นสาระตรงไหน ๆ ก็ตั้งออก

จึงได้ท้อพระทัยซึ่ ทั้ง ๆ ที่ปรารถนาจะเป็นศาสดาเอกสอนโลกอยู่แล้ว พอตรัสรู้ปั้งขึ้นมาแล้วกลับท้อใจ โอ๊ย เป็นขนาดนี้แล้วจะสอนได้ยังไง ธรรมชาติที่รู้ที่เห็นที่ทรงอยู่เวลานี้ มันเกินกว่าบรรดาสัตว์ทั้งหลายจะรู้ได้เห็นได้จะสอนได้ยังไง คือว่าทบทวนกัน หลายครั้งหลายหนต่อมาก็พอได้ พอได้ก็ เอ้า ฎโถเลย เป็นอย่างนั้นนะ กิเลสมัน

เก่งขนาดนั้น พระพุทธเจ้ามันก็ไม่กลัว ฟังซิ พระพุทธเจ้ามันยังต่อสู้ ยังไม่ยอมให้ ให้อภัยมือเดียวเท่านั้น พระพุทธเจ้ามาดึงออกจากมันได้หีบมือเดียว นอกจากนั้นเป็นมหาสมุทรคือมหาสมุทรของกิเลสทั้งนั้นเต็มไปหมด ยกไม่ขึ้น เอาไม่ได้มันหวงขนาดนั้น

นี่ก็เคยพูดให้บรรดาลูกศิษย์ลูกหาทั้งหลายฟังอย่างเปิดอกแล้ว เราตัวเท่าหนู มันเป็นจะว่าไง จึงได้วิ่งถึงพระพุทธเจ้าทันทีเลย คือพยายามมันบอกกันเองวิ่งถึงกันเอง พอมันวิ่งขึ้นมาเท่านั้น โอ้โฮ ขึ้นทันทีเลย ขึ้นอุทานเลย โอ้โฮ ๆ มีแต่โอ้โฮ ๆ อยู่ภายในใจ คือความอัศจรรย์นี้เกินคาดเกินหมาย เกินเสียทุกอย่างทุกอย่าง ในโลกสมมุติไม่มีเหมือนเลย ทุกสิ่งทุกอย่างเหนือหมดเลย แล้วมาพิจารณา ดูแล้วใครจะไปรู้ได้เห็นได้เมื่อเป็นอย่างนี้แล้ว ท้อใจ พูดให้ใครฟังเขาก็จะหาว่าเราเป็นบ้าไปหมดบ้านหมดเมืองหมดโลกหมดสงสาร เพราะพวกนี้มีแต่คลังกิเลสทั้งนั้น จะไปยอมรับความจริงได้ยังไง พิจารณาไปมา จนถึงขนาดนี้แล้วจะไปสอนได้ยังไง ๆ

สุดท้ายก็ย้อนมาหาตัวเอง ก็เมื่อไม่มีใครจะรู้ได้เห็นได้ เราเป็นเทวดามาจากไหน เราก็เป็นมนุษย์เหมือนโลกทำไมเราจึงรู้ได้เห็นได้ รู้ได้เพราะเหตุใด มันก็วิ่งถึงปฏิบัติเครื่องดำเนิน คือสายทางเดินเข้ามาละซิ อ้อ ได้ คือเมื่อมีปฏิบัติเครื่องดำเนินเข้าไป ทางจะไกลขนาดไหน บ้านจะอยู่ไกลขนาดไหนก็ตาม เมื่อมีทางก้าวเดินไปจะต้องถึงบ้านจนได้ ถึงบ้านก็เลย ถึงจะไม่มากก็ได้ นั่นเป็นอย่างนั้นนะ

เป็นของอัศจรรย์เกินคาดยังบอก พูดให้ใครฟังเขาก็หาว่าเป็นบ้าทั้งหมด ทั้ง ๆ ที่เขาก็เป็นบ้ากันทั้งโลก กิเลสมันไม่ให้ใครว่ามันเป็นบ้านี่นะ มันจึงต้องตำหนิธรรมว่าเป็นบ้านคนเดียว ทั้งโลกนี้เขาเป็นคนดีกันทั้งหมด อันนี้เป็นบ้านคนเดียว แล้วจะไปพูดให้เขาฟังได้ยังไง มันมีแต่กิเลสทั่วโลกดินแดน พูดออกไปเดี่ยวเขาก็รู้กันว่าบ้ายังงัยกันนี้ ไม่พูดเสียดีกว่า อยู่ไปกินไปพอถึงวันแล้วก็ไปเสียเท่านั้นพอ มันเหมาะนะ แต่มันก็อดไม่ได้ อำนาจแห่งความบริสุทธิ์ อำนาจแห่งความเมตตาอันนี้มันครอบอยู่นี้ ที่นี้มันก็ต้องได้คิดเสาะแสวงหาทางออกให้คนอื่นละซิ

ธรรมพระพุทธเจ้าเป็นธรรมที่ทรงมรรคทรงผล เป็นตลาดแห่งมรรคผลนิพพาน ตลอดมา เรียกว่า “อกาลโก” ไม่มีกาลสถานที่เวลาอะไรเข้ามาขัดขวางธรรมที่จะไม่ให้ผลแก่ผู้ปฏิบัติดีนี้เลย ผู้ปฏิบัติดีนี้พร้อมที่จะได้รับผลตลอดเวลา ไม่มีกาลนั้นสมัยนี้ ไม่มีเวลาไหนที่จะมากีดขวางได้ แล้วกิเลสก็เหมือนกัน ถ้าคิดเป็นกิเลสเป็นขึ้นทันทีไม่ว่าจะยืนจะเดินจะนั่งจะนอน เป็นกิเลสขึ้นทันที กิเลสก็เป็นอกาลโกเหมือนกัน ธรรมเมื่อคิดให้เป็นธรรม อยู่อริยาบถใดก็ตาม คิดขณะไหนขึ้นมาเป็นธรรมทั้งนั้น ๆ แล้วสั่งสมเข้าไปเรื่อย ๆ อยู่ไหนก็เป็นธรรมไปเรื่อย ๆ

พูดให้โลกฟังเขาว่าบ้ากันทั้งโลก เอ้าจริง ๆ นะคือมันสุดวิสัยที่จะเชื่อ พอพูดถึงเรื่องมรรคเรื่องผล เรื่องรู้เรื่องเห็นอย่างนั้นอย่างนี้กิเลสปิดปั๊บทันทีเลย มันจะปิดทันทีเลยไม่ยอมรับนะ นี่ละอำนาจของกิเลสมันเหนือขนาดนั้น เอาของดีมา กิเลสไม่ให้เห็น ให้เห็นแต่ของสกปรก แล้วกิเลสมาประดับประดาตกแต่งหลอกตาโลก ตัวสกปรกเท่าไรไม่ให้เห็นตัวของมันซิ เราก็ขี้ขยำแต่ขี้หมูราขี้หมาแห่งอยู่นั้น อันนั้นก็ดี อันนี้ก็สวย อันนั้นก็งาม อันนั้นก็อยากได้ อันนี้ก็อยากได้ มีแต่ขี้หมาทั้งนั้น อยากได้ขี้หมา ให้ทองคำทั้งแท่งไม่สนใจ ลูขี้หมาไม่ได้ เพราะขี้หมานี้กิเลสมันเป็นทองทั้งแท่งขึ้นมาแทนธรรมะแล้ว ธรรมะให้เป็นขี้หมูขี้หมาไปหมดเลย เพราะฉะนั้นเรามองเห็นธรรมนี้เราจึงเห็นว่าเป็นขี้หมาไป มองกิเลสนี้เป็นทองทั้งแท่งไปเลย เพราะกิเลสเสกสรรปั้นยอให้เป็นอย่างนั้น แล้วเราก็ไม่รู้ โง่ขนาดไหนมนุษย์เรา

เฉพาะอย่างยิ่งชาวพุทธเราโง่มากที่สุดกว่าใครทั้งนั้นแหละ หลวงตาบัวเป็นที่หนึ่งเรื่องความโง่มาก ก็เคยโง่มาแล้วนี่จะว่าไง ตอนนี้จะฉลาดหรือไม่ฉลาดก็แล้วแต่แหละ มันก็ต้องมีข้อแม้ ข้อแก้ข้อไขทางออกทางเข้าซี น้ำตาร่วงไหลออกเลยนะ เป็นเองนะ น้ำตานี้ร่วง ไหลตกพราว ๆ กราบพระพุทธรูปเจ้า กราบแล้วก็นั่ง แล้วกราบอีก ถ้าคนอื่นไปเห็นเขาก็หัวว่าบ้าจริง ๆ พระบ๊องคณีนี่มันเป็นยังไง อยู่ ๆ ก็กราบ อยู่ ๆ ก็กราบ ทีนี้เขาเป็นบ้าเขาไม่รู้มันซี กิเลสต้องมาแห่ทันทีเลย หลวงตาบัวนี่มากกราบหาเรื่องอะไร

มันเป็นอยู่สองอย่าง คือ อย่างหนึ่งอัศจรรย์ธรรมชาตินี้ซึ่งไม่คาดไม่คิดว่าจะเป็นอย่างนั้นมาให้รู้ให้เห็นอย่างนั้น นี่ประการสำคัญ อัศจรรย์ธรรมชาตินี้ก็น้ำตาร่วง ๆ ทีนี้เรามองดูโลกสงสารที่เราเคยเป็นมาผ่านมาแล้วเป็นยังไง ๆ นี่ก็เอาอีกแหละ สงสาร จะแก้ไขอย่างไรแก้ไขไม่ตกคิดอะไรคิดไม่ออก ที่จะหาทางแก้ไขให้มีทางผ่อนหนักผ่อนเบาเหมือนว่าปิดตันอันตู่ไปหมดเลย นี่ก็สงสารมาก น้ำตาก็ร่วง มันสองอย่างนะ

ลงจากวัดดอยธรรมเจดีย์แล้ว ท่านเพ็งก็ลงมาด้วย ท่านเพ็งได้ฟังธรรมคำแรกจากเรานะ ท่านเพ็ง วัดถ้ำกลองเพล เพราะลงมาจากวัดดอยธรรมเจดีย์ด้วยกัน วันแรม ๑๕ ค่ำวันนั้น พอลงอุโบสถแล้วก็ลงมาเลย วันแรม ๑๔ ค่ำมันเป็น พอตื่นเช้าขึ้นมาก็ลงอุโบสถ ตอนบ่ายก็ลงมาวัดสุทธาวาส ท่านเพ็งก็ขึ้นไปหา มีเฉพาะสองต่อสอง มาด้วยกันนั่นแหละ พอมีดท่านก็ขึ้นไปหา เราก็พูด เพ็ง เราว่าอย่างนี้นะ จะเล่าอันหนึ่งให้ฟังนะ ท่านก็ตั้งทำฟัง จะเล่าอันหนึ่งให้ฟัง คอยฟังนะ ก็เลยพูดถึงเรื่องนี้เลย พูดเรื่อย ๆ จนถึงที่สุดจุดยุติลงแล้ว แล้วท่านเคยติดสอยห้อยตามผมมาเป็นเวลานาน ตั้งแต่สมัยอยู่กับหลวงปู่มั่นก็อยู่ด้วยกันมาเป็นเวลานาน แล้วคำพูดคำนี้ท่านเคยได้ยินจากผมไหม

โธ่ ไม่เคยได้ยิน ตื่นเต้นนะ ไม่เคยได้ยินเลย ฟังมาได้ยินเดี๋ยวนี้แหละ นั่นแหละให้ท่านตั้งใจปฏิบัตินะ นี่ละธรรมพระพุทธเจ้าซึ่งเข้าตรงนี้เอง ตรงที่นำมาพูดนี้ ไม่ใช่ไปไหน ความเพียรเป็นของสำคัญมาก อย่าถอยนะ นี่ละทางเดินเพื่อเห็นธรรมอันนี้ คึกคักเลยนะ โธ่ ไม่เคยได้ยินนะ ท่านเพิ่งเป็นองค์แรก จากนั้นมาก็เงียบเหมือนไม่มีมีขลุ่ยอะไร เเฉ ทำประโยชน์ให้โลกทำไปเรื่อย ๆ การเทศนาว่าการจะหนักจะเบาขนาดไหน ก็ถอดออกไปจากตับจากปอดนี้ แต่ไม่ได้บอกว่าเจ้าของรู้เจ้าของเห็น จะเทศน์แบบไหน ๆ ก็ตาม ยิงเทศน์สอนพระด้วยแล้วหมุนตัวเลย มีแต่อันเดี๋ยวนี้ทั้งนั้น แต่ไม่เคยบอกว่าเจ้าของรู้เจ้าของเห็น

ฟังมาเปิดเอาปี ๒๕๕๐-๕๑ นี้ เพราะจะออกสนามรบ ให้เขาได้รู้ที่ที่เราเป็นยังไง ออกมาเป็นผู้นำมาด้วยแบบไหน สุดท้ายก็จำเป็นให้ได้เปิด เปิดอกเปิดเรื่อย นั่นละเรื่องเป็นอย่างนั้น ธรรมอันนี้ครองมาได้ถึง ๔๙ ปีแล้วนี้ ตั้งแต่ ๒๔๙๓ ปีหลวงปู่่มั่นมรณภาพ คือปีเผาศพหลวงปู่่มั่นนั่นแหละ ท่านมรณภาพเดือนพฤศจิกายน ๙๒ เดือนกุมภาพันธ์ ก็เผาศพท่าน ไอ้เราที่ว่าเดือน ๖ แรม ๑๔ ค่ำ ไม่ทราบเป็นวันที่เท่าไร ถ้าเราไปดูปฏิทินเทียบกันก็รู้ วันแรม ๑๔ ค่ำเดือน ๖ เป็นวันที่เท่าไรจำไม่ได้ จำได้แต่ปี ๒๔๙๓ วันแรม ๑๔ ค่ำเดือน ๖ เวลา ๕ ท่วมเป้ง พอเสร็จเรียบร้อยแล้วมาดูนาฬิกา ๕ ท่วมเป้งพอดีเลย ส่วนวันที่ไม่รู้

คิดดูจากนั้นนานขนาดไหน สอนนะสอนไปเรื่อย ๆ เพราะธรรมประเภทนี้ไม่ใช่ธรรมทิวไทย ไม่ใช่ธรรมโอ้อวดนี่นะ มีก็เหมือนไม่มี แล้วแต่เหตุการณ์ที่จะควรสัมผัสหนักเบาเล็กน้อย ก็แสดงให้ฟังตามความหนักเบาเล็กน้อยแห่งธรรม เพื่อให้เป็นประโยชน์แก่ผู้ฟัง ส่วนของเราเองเราไม่สนใจว่าเรารู้ยังงั้นยังงั้น ไม่ว่า ที่นี้เวลาออกสนามรบนั้นซีมันจำเป็นที่จะต้องได้เปิด จึงได้เปิดให้ฟังนี่ละ เปิดเต็มเหนี่ยวเลย เป็นวันที่เท่าไรไม่รู้นะ เราไม่ได้ดูปฏิทิน

โห พุดจริง ๆ นะ มันอัศจรรย์ล้นโลก เหมือนฟ้าดินถล่มเทยวนะ วิภูจักร กิเลส พังจากหัวใจนี้เหมือนฟ้าดินถล่ม อยู่ภายในใจนี้ ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยนะ ผิงเท่านั้น เหมือนฟ้าดินถล่มเลย พอขณะนั้นสงบลงไปแล้ว มองดูนี้จำหมดเลย ที่นี้ไม่ได้เป็นอย่างนั้นนะ พอขณะนั้นสิ้นสุดลงไปปั๊บ ขณะที่ฟ้าดินถล่มจิตมันพลิกภายในของมัน พลิกจากวิภูจักรเป็นวิวิภูจักร พอขณะนั้นยุติลงที่นี้มันก็จำไปหมดเลย ไม่เคยรู้เคยเห็น โอ้โห ๆ ละที่นี้นะ นั่นละอัศจรรย์ตรงนั้น อ้อ เป็นอย่างนี้ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ ตรัสรู้ อย่างนี้หรือ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมตรัสรู้ อย่างนี้หรือ พระพุทธเจ้าฆ่ากิเลสฆ่าอย่างนี้หรือ พระอรหันต์ฆ่ากิเลสท่านฆ่าอย่างนี้หรือ นิพพานเป็นอย่างนี้หรือ นั่นขึ้นอันเดียวกัน รวมมาเป็นอันเดียวกันแล้ว

เหมือนอย่างเราเทียบมหาสมุทรวันนี้แหละนะ คือ น้ำมหาสมุทรนั้นเมื่อยังไม่เป็นมหาสมุทร น้ำสายไหนก็บอกได้ว่าสายนั้นๆ เมื่อยังไม่ถึงมหาสมุทร พอเข้าถึงมหาสมุทรแล้วแยกไม่ออก เป็นมหาสมุทรอันเดียวกันหมด อันนี้จิตก็เหมือนกัน องค์ไหนๆ รายไหนก็ตามปฏิบัติตัว พอฝังเข้าไปนั้นแล้ว นั่นแหละมหาวิมุตติมหานิพพาน เป็นเหมือนกับน้ำมหาสมุทร เป็นอันเดียวกันแล้วแยกไม่ออกกว่าเป็นยังงี้ ๗ เพราะฉะนั้นถึงว่า “นตฺถิ เสยฺโยว ปาปิโย” บรรดาท่านบริสุทธิแล้วเป็นอันเดียวกันหมด ไม่มีใครยิ่งหย่อนกว่ากันเลย คือแยกไม่ออกกว้างนั้นละนะ นี่แหละเทียบกันได้ มหาสมุทร มหาวิมุตติ มหานิพพาน เทียบกันได้เช่นนั้น คือเป็นอันเดียวกันหมด

พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ นี่เป็นกิริยา เหมือนคลองน้ำที่ไหลมาจากสายต่าง ๆ พอเข้าถึงนั้นแล้วก็ เป็นมหาวิมุตติ มหานิพพาน หรือว่าเป็นมหาสมุทรอย่างเดียวกันหมดเลย แยกไม่ออก นั่นเป็นอย่างนั้น เหมือนที่ท่านว่า โอ๊ย พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังงี้ ๗ โอ๊ย อัจฉรยณะ เพราะไม่เคยเห็น ไม่เคยคิดเคยคาด แต่เมื่อเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันให้เห็นประจักษ์อยู่ในหัวใจนี้แล้ว แต่ก่อนเรานึกเสียจนฝังใจ ไม่ระลึกร่างอื่นเลยว่า พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์จะเป็นอย่างอื่นอย่างไรไปนะ ก็คือพระพุทธ คือพระธรรม คือพระสงฆ์ นั่นแหละ บทเวลาเข้าไปถึงตัวจริงจริง ๗ แล้วมันเป็นอันเดียวกัน มันเป็นมหาสมุทรอันเดียวกันว่างั้นละ

พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ยังงี้ ๗ ก็มันเห็นประจักษ์ มันเป็นอันเดียวกันนี่ เป็นอย่างนั้นนะ โอโห เป็นอย่างนี้เอง จึงมาแยกออก อ้อ ที่ว่าพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เพื่อสมมุติ เพื่อเป็นสายทางของผู้ก้าวเดินตามนั้น จะได้ตามสายทางคือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ทานศีลภาวนามีแต่สายทางที่จะเข้าสู่จุดนี้ทั้งนั้นแหละ เดินไป ๗ พอเข้าไปถึงจุดนั้นแล้วเป็นอันเดียวกันหมดอีกเหมือนกันแยกไม่ออก นี่แหละธรรมะพระพุทธเจ้าอัจฉรรยอย่างนั้นแหละ

แต่เวลานี้กิเลส มันยั้งนับวันหนาแน่นขึ้น ๗ เราจึงวิตกวิจารณ์ จวนตายเท่าไรยังห่วงใยโลกมาก โอ้ ดูโลกนี้สกปรกเอามากจริง ๗ คือกิเลสมันรุ่มล่อม มันบีบมันบังคับ อยู่ในหัวใจของทุกดวง ๗ ไม่ใช่ธรรมดา มันนับวันหนาแน่นขึ้นทุกวัน ธรรมที่จะเข้าไปชะไปล้าง มีน้อยนิดเดียว ๗ แล้วส่วนมากไม่มี ไม่มีน้ำดับไฟเลย ปล่อยให้มันส่งเปลวจรดเมฆ ๗ ไปด้วยกัน เราจึงมองดูตามความจริง เราอย่ามองแบบเฟินๆ แบบกิเลสพามอง ถ้ากิเลสพามองแล้ว เมื่อนั้นเจริญ เมื่อนั้นเจริญ เมื่อนั้นเจริญ ว่าไป กิเลสมันหลอก เมื่อนั้นเจริญ เมืองเขาเจริญ เลยอัจฉรรยเมืองเขา แล้วมาตำหนิติเตียนของตัวว่าเป็นเมืองต่ำต้อยน้อยหน้า ว่าอย่างนั้นนะ

เฉพาะอย่างยิ่งใครได้ไปเมืองนอกมา เหมือนจะเหาะจะบิน มาจากเมืองนั้น เมืองนี้เหมือนจะเหาะจะบิน ทั้งๆ ที่ไม่มีปีก มันเป็นบ้านขนาดนั้น ที่นี้ธรรมท่านไม่ได้ เป็นอย่างนั้น ท่านไม่ได้ดูแบบกิเลสชี่ ท่านจ่อเข้าไปหาฐานของมันคืออะไร คือหัวใจ ของแต่ละดวงๆ เป็นยังไง มันเจริญจริงๆ เทรอ มันมีแต่ไฟทั้งนั้นเพราะไม่มีน้ำดับไฟ คือธรรมแทรกเลย เมืองที่ว่าเจริญที่สุดนั่นแหละเป็นเมืองที่ร้อนที่สุดเลย นั่น เป็นอย่าง นั้น ไม่ใช่ธรรมดา

เฉพาะอย่างยิ่งเมืองไทยเรานี้ยังเป็นเกาะนะ ยังเป็นเกาะเป็นดอน ในท่ามกลาง มหาสมุทรทะเลหลวงแห่งไฟทั้งหลายที่เผาไหม้อยู่ เมืองนี้ยังเป็นเกาะเป็นดอนเพราะ เป็นเมืองพุทธ ยังมีผู้ระลึก พุทโธ ธัมโม สังโฆ อยู่มาก ทำบุญให้ทานอยู่มาก แล้ว ธรรมทั้งหลายเข้าไปหล่อเลี้ยงจิตใจให้มีความชุ่มเย็น จึงกลายเป็นเกาะแห่งความชุ่ม เย็นขึ้นมา ไม่ได้เหมือนทั้งหลายนี้มา เราพูดตรง ๆ อย่างนี้ใครจะว่าบ้าก็ว่าแหละ ก็มัน ดูอยู่ตลอดเวลาจะว่าไง มันเห็นจะไม่ให้บอกว่าเห็นยังไง เวลามันไม่เห็นก็บอกไม่เห็น เวลามันเห็นจะให้กิเลสมาเย็บปากเทรอ มันเป็นอย่างนั้นก็ให้ว่ายังไง ก็สอนตามมัน เป็น นีภาษาธรรม ตัวมีดบอดมันไม่เห็นก็ว่าไปอย่างนั้นแหละ เป็นยังไงสนุกไหมละฟัง

อาจารย์ชา ที่ว่าพระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นอันเดียวกัน เป็นรูปธรรมหรือนามธรรมเจ้าคะ

ถ้านามธรรมมันก็เป็นนามธรรมด้วยกันนั่นแหละ ตัวพระพุทฺธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ที่เฮายึดนั่นนะ แต่เฮายึดเหมือนว่าเป็นองค์พระพุทฺธเจ้าก็เป็นรูปธรรมไป พระธรรมเป็นนามธรรมไป แต่ก็เป็นกิริยาออกจากรูปร่างทั้งนั้น เป็นแขนงของนั้น ๆ เป็น สงฆ์ก็ตาม ก็เป็นกิริยาที่ออกจาก เรียกว่าแม่น้ำสายต่าง ๆ วา่กันเถอะนะ มันก็ออกจาก นั้น ที่นี้พอเข้าไปถึงกันแล้วมันเป็นอันเดียวกันหมด องค์ใดก็ตาม องค์นี้สำเร็จขั้นโสดา สกิทา อนาคา พอรหันต์ปั๊บเท่านั้น เข้าแล้ว เวลายังไม่สำเร็จนั้นก็กำลังจวนแล้ว จวน จะถึงทะเลหลวง ถึงมหาวิมุตติ มหานิพพาน ไหลใกล้เข้าไป ผู้ที่บำเพ็ญคุณงามความดี ทั้งหลายก็เป็นสายทาง มาใกล้กันห่างกันไปตามลำดับลำดับดาของบารมี แต่ไปทางนั้น แหละ อยู่ห่างไกลกันใกล้กันเรื่อย ๆ จนกระทั่งผู้ที่จวนจะถึงแล้ว ก็ใกล้เข้าไป ๆ พอถึง ทะเลหลวงแล้วก็ป็นน้ำทะเลหลวงอันเดียวกันหมดเลย แยกไม่ออกละที่นี้

มหาวิมุตติ มหานิพพาน ก็เหมือนกัน เข้าถึงนั้นแล้วปั๊บ แยกไม่ออก คำว่า พุท โธ ธัมโม สังโฆ ไม่ปรากฏ เป็นแม่น้ำมหาสมุทรอันเดียวกันหมด หรือว่าเป็นมหาวิมุตติ มหานิพพานอันเดียวกันหมดเลย เป็นอันเดียว แม่น้ำมหาสมุทรกว้างขนาดไหนเราดูชี่ น้ำสายไหนเราจะแยกได้ไหม แยกไม่ออก รู้แต่ว่ามหาสมุทรเท่านั้น พอเข้าถึงจุดนั้นปั๊บ เท่านั้น นั่นละมหาวิมุตติ มหานิพพาน นี้แหละมหาวิมุตติมหานิพพานนี้แลสูญไหม แม่

น้ำมหาสมุทรนั้นสูญไหม มหาวิมุตติมหานิพพานฉนั้นเหมือนกัน สูญไหม นั้นละ
เทียบกันซิ ถ้าสูญจะว่าบริสุทธิ์ได้ยังไง ใครบริสุทธิ์อยู่นั้นเมื่อสูญแล้ว

กิเลสหลอกโลกนี้แหม หลอกอย่างชะมัดนะ เช่นอย่างว่าตายแล้วสูญนี่พิลึกนะ
สัตว์โลกทั้งหลายตามหลักธรรมพระพุทธเจ้าที่ส่องดูหัวใจโลก ส่องดูเชื่อให้พาเกิดพา
ตายของโลก ท่านส่องดูหมดแล้ว อะไรพาให้เกิดให้ตาย อันนั้น ท่านเห็นหมดแล้วนี่นะ
พอถอนนี้พรวดออกมาเท่านั้น หมดแล้วที่นี้ชาติแห่งความเกิด ทุกข์ นตฺถิ อชาติสฺส
ทุกข์ย่อมไม่มีแก่ผู้ไม่เกิด นี่ท่านรู้แล้วท่านจึงไปดูจุดนั้น มันเป็นเชื้อแห่งภพแห่งชาติให้
เกิดให้ตายอยู่นั้น สัตว์โลกจึงมีเกิดมีตาย มีเกิดมีตายอยู่นี้ตลอด คำว่าสูญไม่มี

เพราะใจตายไม่เป็น มีแต่เข้าร่างนั้นออกร่างนี้ ที่เราเรียกว่าเกิดว่าตาย เข้าร่าง
นั้นแล้วออกร่างนี้ เข้าร่างนั้นออกร่างนี้ นี้ละเรียกว่าเกิดว่าตาย ๆ เป็นคู่กันอยู่อย่างนี้
ตลอดมาตั้งกับไหนกาลปีใด ไม่เคยฉิบหายไปไหนเลย แต่กิเลสมันก็ไปเหยียบปั๊บลงไป
ทันทีว่าตายแล้วสูญ มันสูญไปได้ยังไง ผู้เห็นเห็นอยู่ ผู้รู้รู้อยู่ ตลอดถึงเชื่อมั่นพาให้เกิด
คืออะไรท่านก็เห็นแล้ว ท่านถอนออกมาหมดแล้ว ท่านหมดเชื่อแล้ว ท่านก็ดูได้ชัดละซิ
เข้าใจมัยละ เราไม่เห็น เดากันเฉย ๆ ดันเดาเกาหมัดไปอย่างนั้นแล้ว ไม่ได้เรื่องได้ราว
อะไร พวกตาบอดเราอยากพูดอย่างนั้นนะ หรือพูดแล้วนี้ มันโมโหก็พูดเสียบ้างซี

หลวงตาครับ เมืองไทยชุ่มเย็นเพราะว่าเมตตาของพระอรหันต์ หรือว่าประชาชน
ดีครับ

โอ๊ย อย่าให้พูดเรื่องพระอรหันต์เถอะ ท่านเมตตาแต่ก่อนแต่ไรแหละ ของเรา
เป็นเครื่องรับกันต่างหากกับความเมตตาของท่าน เมืองไทยเราชุ่มเย็น ชุ่มเย็นจาก
ความดีของเจ้าของ จากเราระลึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ เพราะพระพุทธ
เจ้า พระธรรม พระสงฆ์ นั้นท่านมีเป็นมหาวิมุตติมหานิพพานอยู่แล้ว เมื่อเราสร้าง
ความดีมันก็เกี่ยวโยงกัน เรียกว่าด้วยอำนาจแห่งเมตตาก็ได้ ด้วยอำนาจแห่งบุญกุศล
ของเราก็ได้ มันเกี่ยวโยงกันอยู่อย่างนี้ เข้าใจหรือเปล่า พวกกันเข้าใจหรือยังเรื่องพุทธ
ศาสนาเลิศขนาดไหน นี้ละทรงไว้ซึ่งความจริงตลอดมา แต่เวลานี้กำลังถูกเหยียบย่ำ
ทำลาย จึงนำสลดสังเวช ให้กิเลสเอาเป็นเครื่องมือหมด เรื่องศาสนากิเลสเอามาเป็น
เครื่องมือได้อย่างคล่องตัวเวลานี้ ไม่เป็นธรรมนะ ศาสนาไม่เป็นศาสนา ไม่เป็นธรรม
เป็นกิเลสไปหมดแล้วเดี๋ยวนี้

เราเรียนธรรมะนี่นะ เรียนธรรมะจิตใจมันอยู่กับโลก เรียนเพื่อโลก ๆ เรียนได้
มากน้อยเท่าไร เพื่อโลก ๆ เพื่อโลกก็คือเพื่อกิเลสนั่นเองจะเป็นอะไรไป เห็นไหมกิเลส
เอาไปเป็นเครื่องมือ เป็นฐานเหยียบขึ้นของมัน สุดท้ายทั้งหมดมีแต่เรื่องของกิเลส
เหยียบย่ำทำลายไปหมดเลย มีแต่ความจำ จำเพื่อกิเลส เนอะ ไม่ได้จำเพื่อศีล เพื่อธรรม

ผู้ที่เพื่อศีลเพื่อธรรมเราก็คงให้ แต่มีน้อยมาก เราไม่ได้ปฏิเสธไปหมดนะ คือผู้เป็นศีล เป็นธรรมก็มีแต่มีน้อยมาก เรียนมากเรียนน้อยมันก็ไปเป็นบ่อของกิเลสเสียทั้งนั้น ๆ จึงสลดสังเวชนะ อำนวยมันขนาดนั้นนะ

ที่นี่ไม่มีใครรู้ซี้ ไม่มีใครเห็น ไม่มีใครมองดู ไม่เห็น ผู้เห็นเห็นอยู่ที่ว่าไง กิเลส เข้าตีตลาดมันตีแบบไหน มันตีไปหมด ไม่ว่าจะว่าว่า ว่าพระว่าเณรที่ไหนมันไม่ได้ กลัว...กิเลส มันตีไปหมด แหกไปตาม ๆ กันหมดเลย มันไม่ได้กลัวผ้าเหลือง หัวโล้น มันก็ไม่กลัว กิเลส มันกลัวแต่ธรรมอย่างเดียว ถ้าใครมีธรรมอยู่ที่ไหนไม่ว่าฆราวาสไม่ว่าพระกิเลสกลัวทั้งนั้นแหละ ถ้าไม่มีธรรมแล้วกิเลสไม่กลัว ให้โล้นจนกระทั่งลอนออกมาหมด ยังเหลือแต่กะโหลกศีรษะมันก็ไม่กลัว อย่างว่าแต่หัวโล้นเฉย ๆ นะ ลอนออกมาหมดหนึ่งไม่มีเหลือ ยังเหลือแต่กะโหลกศีรษะ กิเลสก็ไม่กลัว ถ้ากิเลสกลัวเราก็คงหาหมวกกันน็อกมาขัดกับกิเลสให้แตกฮือไปหมดเลย แต่นี้กิเลสไม่กลัว

จึงว่าจวนตายเท่าไรยิ่งเป็นห่วงโลกมาก ห่วงมากจริง ๆ นะ เพราะฉะนั้นใครที่มีความหนักแน่นในศีลในธรรม ไม่มีอะไรจะเกินศาสตาของโลกแหละ เรื่องความวิเศษ วิโส ทุกสิ่งทุกอย่างรวมอยู่นั้นหมด แต่โลกมันไม่เห็นทองทั้งแท่งนะซี มันเห็นแต่ขี้หมูขี้หมา ขี้ขี้ขี้ขี้ขี้หมูขี้หมาว่าเป็นของเลิศของวิเศษอยู่ชั้น มันถึงร้อนเป็นพื้นเป็นไฟตลอดเวลา เพราะมันไม่ใช่ทองมันขี้หมา เราเสกว่าเป็นทองเฉย ๆ

ใครเจอเข้าเหมือนกัน อย่างหลวงปู่มั่นที่ว้านั้นนะ นั่นก็เหมือนกันท่านนั่งน้ำตา ร่วง ใครไปเห็นเขาก็จะว่า เอ้อ นี่มันบ้าหรือ เขาก็จะว่าอย่างนั้น เพราะมันไม่เคย ไม่เคย คาดเคยคิดเคยฝันว่า ธรรมชาติที่เลิศเลอที่สุด ไม่มีอะไรเหมือนนี้จะปรากฏขึ้นที่ดวงใจ ดวงเดียวนี้ไม่ได้ปรากฏที่ไหนนะ ชั้นที่นี้ฝั่งเลย จำเลย มันไม่ใช่ใจดวงเก่า คือถูกกิเลส มันปิดไว้ไม่ให้เห็น เราเหมือนท่าน ท่านเหมือนเรา เหมือนคนตาบอดเหมือนกันจะเห็นอะไร พูดอะไรมันก็ไม่เชื่อคนตาบอด ทิฐิสุงจรดฟ้าชุ่ม คนตาบอดนะ แต่คนตาดียังมี เหตุผลบ้างนะ คนตาบอดนี้ทิฐิสุงจรดฟ้า การไม่การคุษไม่มีใครเกินคนตาบอดแหละ อะไรคนตาบอดจะรู้เห็นหมดเลย อันนี้ก็เหมือนกัน มันบอดกิเลส มันจึงมักโง่มักอวด ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่กับคนตาบอดทั้งหมด

พอเปิดจ้อออกไปแล้วเห็นตามความจริงแล้ว ไม่เห็นมีอะไรมากวนใจจะ อยากพูดก็ไม่เห็นอยาก อะไรก็ไม่เห็นอยาก พอดิบพอดิทุกอย่างอยู่ในนั้นหมดเลย จึงว่า นิพพานคือเมืองพอกก็ไม่ผิด คือพอกทุกสิ่งทุกอย่าง พอดิบพอดิ ไม่มีอะไรขาดอะไรเกินแหละ พอดิ เอาอะไรมาเพิ่มไม่ได้คือความพอดิ เมื่อถึงเหตุการณ์สถานที่ที่ควรจะพูด ออกหนักเบาเล็กน้อย ก็พูดตามผู้ที่ได้รับผลประโยชน์เล็กน้อยเพียงไร ก็พูดออกตาม

นั้น ๆ ถ้าควรจะทำหมดก็ทำหมด ยกตัวอย่างเช่นเขาถามปัญหานี้ละ ถามมาแบบนี้มันจะออกรับกันปั๊บแล้ว ออกร้อยเปอร์เซ็นต์นะ

แต่ต้องคำนึงถึงผู้รับ ผู้รับจะรับได้ขนาดไหน ถ้ารับได้ ๕๐% ก็ออกแค่ ๕๐% ไม่ออกหมด ถ้ารับได้น้อยกว่านั้นก็ตบน้อยกว่านั้น ท่านชี้แจงตอบว่าเงาะนะ ถ้ามีเปอร์เซ็นต์สูงก็ตบเร็วขึ้น ๆ ถ้าถามมาต้องการความจริงร้อยเปอร์เซ็นต์ ทางนี้ออกร้อยเปอร์เซ็นต์ฝั่งเดียวเลย ไม่ต้องเหนียวไกล่ถ้าป็นก็ดี เปรี้ยวเลยเทียว ถ้าเป็นรถไม่ต้องติดเครื่องเหยียบคันเร่งเลย เป็นอย่างนั้นนะมันต่างกัน ฝั่งเดียวเท่านั้น พอเสร็จแล้วเรียกว่าล๊อคไว้เลย เข้าลิ้นชักล๊อคปั๊บเลย หายเงียบเหมือนไม่ได้พูด ท่านไม่มีอะไรนี้ ท่านไม่มีอดีตอนาคต เป็นความพอดีกับปัจจุบันนั้นหมดทุกอย่าง

บายวันนี้เราก็ได้พูด ลูกศิษย์หลวงปู่มนี่อัฐิกลายเป็นพระธาตุหลายองค์นะ มีมากที่สุดคือลูกศิษย์หลวงปู่มนี่อัฐิกลายเป็นพระธาตุ อัฐิกลายเป็นพระธาตุนั้นคือดี ตราความเป็นพระอรหันต์นั่นเอง เราจะพูดว่าลูกศิษย์หลวงปู่มนี่เป็นพระอรหันต์หลายองค์ก็ไม่ผิด คืออัฐิที่กลายเป็นพระธาตุนี้น่าบอกไว้แล้วในตำราว่า ต้องเป็นพระอรหันต์เท่านั้นอัฐิจึงจะกลายเป็นพระธาตุได้ นอกนั้นเป็นไม่ได้ท่านว่า พอเห็นอัฐิกลายเป็นพระธาตุ อ้อ ใช่แล้ว ลูกศิษย์หลวงปู่มนี่เท่าที่ปรากฏมานี้ นับตั้งแต่หลวงปู่พรหมลงมานะ หลวงปู่พรหม หลวงปู่แหวน หลวงปู่ขาว ท่านอาจารย์คำดี ท่านจวนก็อยู่ด้วยกันที่หนองผือด้วยกัน ท่านจวนอัฐิกลายเป็นพระธาตุ แล้วก็หลวงปู่ดี

หลวงปู่ดีเราไปเห็นด้วยตาของเราเองนะ โห พระธาตุท่านสวยงามมากนะ หลวงปู่ดีนี่ไปเห็นพระธาตุท่านสวยงามแพรวพราว เราไปดูด้วยตาของเรา ท่านสิงห์ทองนี่ก็อยู่ใกล้ ๆ แม้ไม่ได้อยู่ในสำนักก็ตาม ถึงเวลาก็เข้ามาฟังเทศน์ฟังธรรม เท่ากันกับอยู่กับท่านเรื่อยมา อันนี้ก็กลายเป็นพระธาตุเรียบร้อยแล้ว แล้วแม่ชีแก้วก็ลูกศิษย์ของหลวงปู่มนี่นะ นั่นก็กลายเป็นพระธาตุเรียบร้อยแล้ว นี่เห็นได้ชัด ๆ แล้ว ประกาศแล้วว่าคือพระอรหันต์ทั้งนั้น (หลวงปู่หล้าก็ใช่) ใช่ นั่นก็เคยอยู่หนองผือเหมือนกัน ก็อย่างนั้นแล้วคิดไปก็ลึกลามไป ๆ จึงว่ามีมาก ลูกศิษย์หลวงปู่มนี่มีมากจริง ๆ

หลวงปู่หลุย เรายังไม่เห็นเองนะ แต่ได้ทราบว่าเป็นพระธาตุแล้วว่้างั้น เราเชื่อในปฏิบัติของท่าน ท่านมักน้อยมากนะ หลวงปู่หลุยไม่เคยคุยธรรมะกันก็ตาม แต่ปฏิบัติของท่านมักน้อยที่สุด บรรดาลูกศิษย์หลวงปู่มนี่ไม่มีใครเกินท่านอาจารย์หลุยเรื่องความมักน้อยที่สุดเลย ไม่เอาอะไรทั้งนั้น ใครไปอะไรไม่สนใจ ผ้าจีวรใหม่ ๆ ให้ไม่เอาย่ามใหม่ ๆ ให้ก็ไม่เอา ไปจับย่ามท่าน ย่ามท่านขาดวิน้อลู่จุกแฉกนะ เราจับเราจะถ่ายย่ามให้ท่าน ไปจับมันทำไมมันตืออยู่นี้ คือมันตือขึ้นใน ชั้นนอกมันແหลกหมดแล้ว ย่ามมันมีสองชั้น ชั้นนอกมันແหลกหมดแล้ว แต่ชั้นในยังตืออยู่ ไปจับมันทำไมมันตืออยู่นี้ท่าน

ว่า อย่างนั้นละท่านมักน้อยมากจริง ๆ ยกให้เป็นเบอร์หนึ่งไม่มีใครเกิน บรรดาลูกศิษย์ หลวงปู่มีท่านอาจารย์หลุยนี้เก่งมาก ความมักน้อย แล้วชอบสงบสัจ ชอบไปคนเดียวไม่ยุ่งกับใคร ไม่ฟังเพื่อเห่อเหิมกับใครทั้งนั้น กับเรานี้สนิทสนมกันมาก

ที่เราเล่ามานี้ คือได้ทราบชัดเจนแล้ว เป็นความแน่นอนแล้วจึงมาเล่านะ ถ้าสู้มส์ สุ่มทำเราก็ไม่กล้าเล่า (หลวงปู่ตันละครับ) เออ ผู้เฒ่าต้นนี้ ก็จะเป็นแน่ ๆ ไม่สงสัย ถึงยังไม่เป็นก็จะเป็นแน่ หลวงพ่อต้นนี้เราบวชให้หั้นไปอยู่ห้วยทรายกับเรา เราบวชให้มาเป็นตาปะขาวอยู่กับเรา ภาวนาดีเข้าทำ พุดภาวนาให้ฟังนำฟัง เราเลยบวชเป็นพระให้เลย จัดบริหารให้ไปบวชที่มุกดาหาร พอบวชแล้วก็มาอยู่ด้วยกันพรรษาหนึ่ง แล้วก็ไปจำพรรษาที่จันทน์ จากนั้นมาแล้วนานถึงได้พบกันที่นี้ ไปพบอยู่ที่ อ.สว่างแดนดิน ก็ไปคุยธรรมะกัน เอ้อ เข้าช่องแล้วที่นี้ เราเชื่อมาแต่โน้นแหละ พอเริ่มเข้าช่องแล้วแน่เลย ซ้ำกับเร็วเท่านั้นแหละ ถ้าเข้าช่องแล้วแน่ที่จะฟัง เป็นแต่ซ้ำกับเร็วเท่านั้นเอง เรื่องแน่นี้แน่เลย ๆ

มคฺค แปลว่าทางเดิน ภายในภายนอกนะ ทางเดินของโลกก็อย่างนี้แหละ ไปด้วยเท้าด้วยรถยนต์กลไก ทางเดินของใจเรียกว่า **มคฺโค** ก็เป็นเหมือนกันไม่ได้ผิดกัน ดูทางนอกแล้วก็แล้วกันกับดูภายใน ทางผิดทางถูกจะบอกในนั้นเสร็จเลย ผู้ปฏิบัติเท่านั้นที่จะรู้นะ รู้ทางภายในภายนอก ทางภายในก็เห็นธรรมภายใน ทางภายนอกก็เห็นโลกภายนอก ก็อย่างนั้นแหละ

แม่ชีแก้วนี้ก็เป็นลูกศิษย์ของท่านตั้งแต่ยังเป็นสาวอยู่ ภาวนาเก่ง ฤทธาศักดานุภาพเก่งมาก รู้นั้นรู้นี้รู้แปลก ๆ พวกเทวบุตรเทวดานี้เก่งมาก ปีเดียวเท่านั้นอิฐเป็นพระธาตุ พอเผาศพผ่านไปปีเดียวเท่านั้นแก็ก็เป็น เพราะแก็ครองธรรมประเภทนี้มานาน ตั้งแต่ปี ๒๔๙๕ จากนั้นมา ๙๔ เราไปจำพรรษาห้วยทราย ๙๕ แก็ก็เป็น จากนั้นมาก็ไม่มีอะไร แก็ไม่ได้พูดอะไร จึงจำได้เพราะเหตุนี้เอง เพราะเราไปจำพรรษาที่นั่น ๔ ปี ไปจำปีแรกซัดกันใหญ่เลย ไล่ลงภูเขารอเราเคยเล่าให้ฟังแล้วไม่ใช่เธอ คือแก้วแก็ทั้ง ๆ ที่แก็มอมบกายถวายตัวต่อเราเรียบร้อยแล้ว เวลามาทูตภาวนา เราสอนอะไรแก็ก็เชื่อความเห็นของแก็ ตื้อดื้อน ที่นี้ก็ไล่ลงภูเขารอ ร้องไห้ลงภูเขานะ

ไป สถานที่นี้ไม่มีบัณฑิตนักปราชญ์ ใครฉลาดแหลมคมให้ไป ไล่ลง ร้องไห้ลงไป ร้องไห้เราเฉย น้ำตานี้ไม่เห็นเกิดประโยชน์อะไร น้ำตาที่เกิดประโยชน์เราจะช่วยส่งเสริม อันนี้ น้ำตาไม่เกิดประโยชน์ ไล่ลงไป ได้ ๔ วัน ๕ วันขึ้นไปอีกแล้ว ไปก็ไปเห็นโทษของตัวเองละชี เรามอมบกายถวายตัวต่อท่านแล้วทำไมเวลาท่านแนะนำพูดสั่งสอน ไม่ยอมฟังเสียง เอาแต่ทิฐิมานะของตน ถ้าว่ามันดีก็ควรจะไปแล้ว นี้ก็ไม่เห็นได้แค่นี้ ไหน ก็ได้แค่นี้ ท่านสอนนั้นควรจะฟังท่านบ้าง ทำไมไม่ยอมฟังเสียง ถึงขนาดที่ท่านไล่

ลงจากภูเขามืออย่างเธอ มาพิจารณาโทษของตัวเอง พิจารณาตามท่านบ้างซี มาพิจารณาตามที่เราสอนนี้มันก็ฝังที่นี้ ๔ วันวิ่งขึ้นไป ขึ้นมาอะไรชูอีก เดี่ยว ๆ ให้พูดเสียก่อน ขึ้นมาอะไรสถานที่นี้มีแต่คนพาลคนโง่ คนฉลาดขึ้นมาหาอะไร สถานที่นี้ไม่เป็นสถานที่คนฉลาดอยู่ เป็นสถานที่คนโง่อยู่ทั้งนั้น ขนาดกันใหญ่เลย เดี่ยว ๆ ให้พูดเสียก่อน ๆ มีอะไร เอ้า ว่ามา ยืนฟังอยู่นั้นนะชู

พอเห็นว่าเข้าที่แล้วเราก็อาที่นั่นนี่ ที่นี้ก็สอนแหละที่นี้ ลงแล้วถูกแล้ว แน่อย่างนั้นนะ นี่แหละเรียกว่าทางภายใน เป็นอย่างนี้ ผิดไปนิดหนึ่งก็รู้ทันที ๆ ขอให้รู้เถิด ใครพูดผิดพูดถูกสอนผิดสอนถูกมันจะรู้ทันที แม้แต่นักเทศน์ เทศน์บนธรรมาสน์นี้ จะเทศน์ธรรมดาให้ประชาชนทั่ว ๆ ไปก็ตาม ส่วนที่จะยึดเอาได้เป็นเคล็ดเป็นลับของท่านที่มีอยู่นั้น ท่านมีภูมิจิตขนาดไหนมันจะจับได้ทันทีเลย อย่าว่าแต่มาเรียงลำดับลำดับปฏิบัติทางเดินให้ทราบเลย เพียงแย็บมาเท่านั้นมันก็จับได้ทันทีแล้ว ถ้ารู้นะ ถ้าไม่รู้มันก็วันยังค่ำนั่นแหละ ท่านเทศน์ไปเราก็อหลับตาครอก ๆ ทั้งหลับตาทั้งสัปหงกกันแล้วหลับในเวลานั้นก็มี มีเยอะ เอาละที่นี้ให้พรวัดแล้ว